

Bežunska MLADINA

Leto 2 — Lienz, 1.VI.46 — Štev. 13

Pridi, pridi Sveti Duh

sak otrok ve, da nas je Bog Oče ustvaril. Vsak tudi ve, kako nas je Jezus odrešil s svojim trpljenjem. Mnogi, mnogi pa Svetega Duha pre malo poznajo, tako da so nekateri že pisali, da je Sveti Duh, naš neznani Bog.

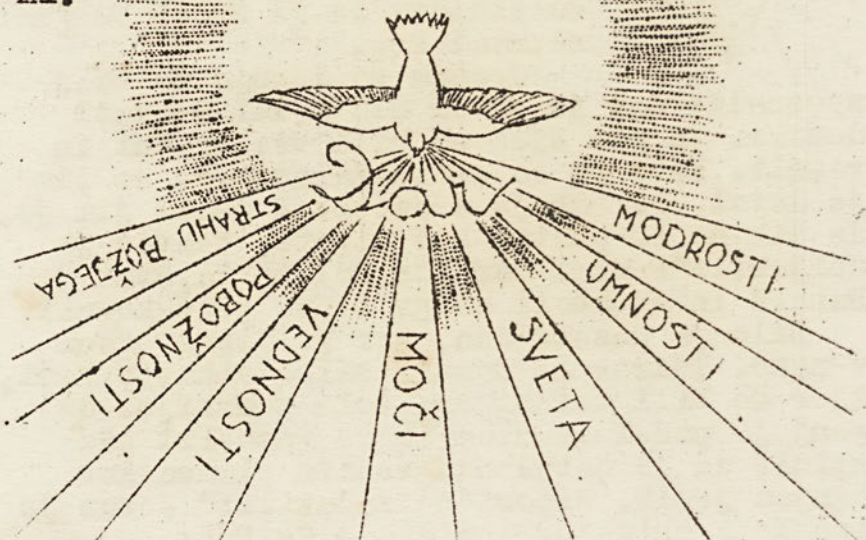
Jezusa so ljudje najbolj spoznali: saj je živel med njimi v Sveti deželi. In pri Njem so bili vsi srečni in veseli. Zato pa so se razžalostili, ko jim je dejal, da odhaja s sveta. A dejal jim je, da jih ne bo pustil kot sirote, temveč je obljubil: "Poslal vam bom Tolažnika, Svetega Duha." In apostoli so ga trdno pričakovali.

Bilo je deseti dan, kar je Jezus odšel v nebo. Takrat je nastal silen vihar v hiši, kjer so bili zbrani apostoli z Marijo. Ogenj je padel iz neba in se razdelil nad njimi, da je ostal nad vsakim plamen kot ognjen jezik. Hipoma so začutili: "Jezus je izpolnil obljubo, poslal je Sv. Duha."

Khalu je bilo na zunaj spet vse kot prej, a vedeli so, da se je nekaj velikega zgodilo z njimi. Čisto drugačni so postali. Poprej boječi so bili hipoma pripravljeni spremljati Jezusa tudi v smrt. Njihove duše so kar gorele. In v srcih so začutili toliko Jezusove ljubezni, da so jo morali oznaniti še drugim. Vsi so postali junaški Jezusovi oznanjevalci. Vse to je storil Sv. Duh.

A vedeli so, da ta tolažnik ni samo za njih, temveč za vse ljudi, saj je tudi Jezus za vse trpel in umrl. Vsi naj bi postali čisto drugačni, Jezusovi. Zato so hodili od kraja do kraja in povsod oznanjevali Jezusa in klicali nad vernike Svetega Duha, Tolažnika.

In Sveti Duh je prišel v uboga človeška srca in jim prinesel Jezusovo ljubezen in moč. Svetil jim je v dušah kakor lučka, da so vedno spoznali Jezusovo voljo in da so mogli hoditi po Njegovi poti. Zato so bili veseli, kakor da bi bil spet Jezus med njimi.

O SVETI BIRMA

V prvih časih, ko se je Cerkev šele pričela razširjati po vsem svetu in se je morala boriti z mnogimi sovražniki, so verniki potrebovali še prav posebne moči. Za vero, za Jezusa so morali trpeti in neštetokrat v najstrašnejših mukah tudi umreti. Zato pa so prosili apostole, naj jim dajo veliko, veliko božje moči in ljubezni in tolažbe. In gotovo so prosili: "Rako nam dajte, da bomo čisto trdno vedeli, da smo prejeli Svetega Duha."

In apostoli so molili in polagali roke na vernike. Ti pa so čutili: v tistem hipu je prišel tudi nanje vihar in ogenj iz nebes, dajih je čisto prenovil in utrdil - in potem so šli radi tudi v trpljenje in smrt.

Vse to pa se ni godilo samo takrat, ampak se ponavlja še danes. Tudi sedaj je še polno Jezusovih sovražnikov in hudobni svet in hudobni duh nas skušajo odtrgati od Njega. Posebno v mladosti, ko otrok še nima toliko zrelosti in moči, da bi se vsem sovražnikom uprl. Zato pa prav v mladosti potrebujemo posebne Jezusove ljubezni in moči in tolažbe, da se nobenih bojev ne ustrašimo.

In res nam škofje prinašajo to veliko milost Svetega Duha, Tolažnika.

Tako je kakor na binkoštni praznik: vihar in ogenj prihajata na nas iz nebes, čeprav ju ne vidimo. To je nekaj tako velikega, da kar težko razumemo. A vsaj malo se moramo zavedati, kaj je sveta birma: prihod Svetega Duha. Da nam ne bo to tisti zakrament, ki bi nam najmanj pomenil. Na katerega bi se spominjali samo zaradi sladkih botrovih darov in vesele slovesnosti.

Vsako mora vedeti: moj birmanski dan je

moj binkoštni praznik. Srečen sem kakor
ateri izmed apostolev in prvih mučencev.
aj sem prejel Svetega Duha in po njen vso
ezusovo ljubezen, tolažbo in moč. In reči mo
en dan, temveč za vse življenje.

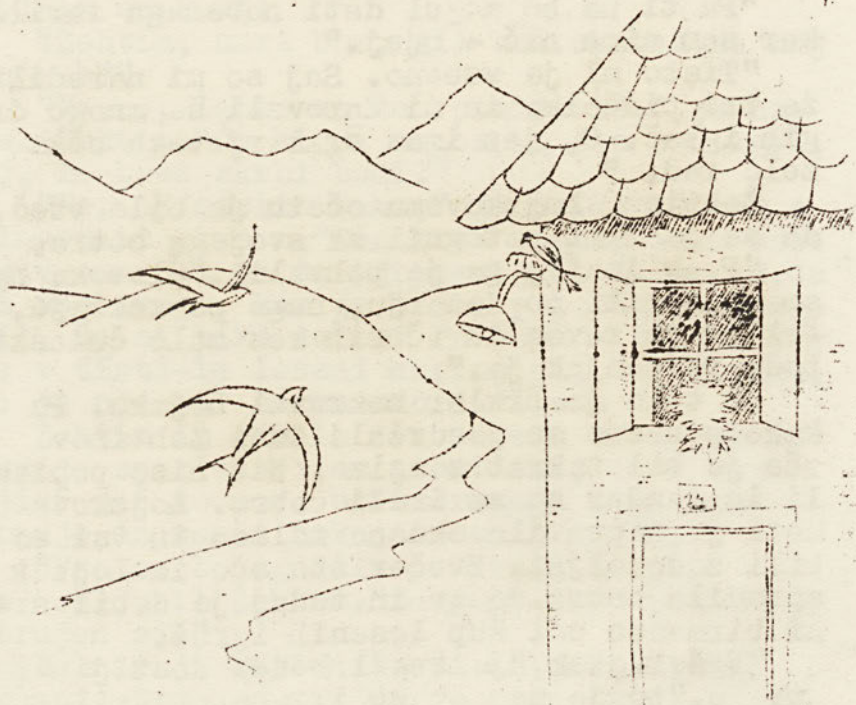
Gregorčič:

Lastovkam

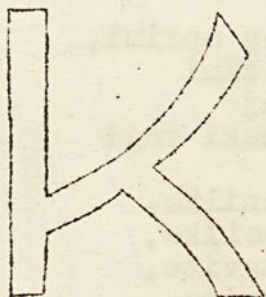
Lastovke, oj Bog vas sprimi,
ko po dolgi ostri zini
prilletele ste nazaj
v mirni naš planinski raj!

Ve pomladi ste znanilke,
dobre sreče ste nosilke,
kjer svoj dom postavite,
blagost tja pripravite.

Gostoljuben strop je moj:
gnezda svoja nanj pripnite,
tu valite, tu gojite
srečonosni zarod svoj.

Birmansko darilo

ar načuditi se niso mogli otroci Zehtinovemu Lojzku, da si je izbral za svojega birmanskega botra starega, šepavega Brklarja, ki je stanoval tam ob robu gozda v leseni kolibi, izdeloval razne lesene predmete ter jih nosil naprodaj v širni svet.

"Jož, takega botra, ki berači- te ni sram?"

"Čemu lažeš?" se je razhudil Lojzek, "Brklarjev očka ne beračijo. Vzamejo in jedo samo tisto, kar jim kdo sam pripese. To pa ni beračenje!"

"Pa ti ne bo mogel dati nobenega darila, ker sam nima nič - ojej."

"Tisto mi je vseeno. Saj so mi naredili že tri piščalke in mi darovali še mnogo drugih igrač. O, jaz imam Brklarjevega očka zelo rad."

Zehtinu, Lojzkovemu očetu je bilo všeč, da se je fant potegnil za svojega botra.

"Pisn imaš", ga je pohvalil. "Človeka ne smemo soditi po denarju, nego po značaju. Brklar je reven in včasih res malo čudaki, to toda postenjak je."

In tako je Brklar botroval Lojzku. Pa kako ponosno se je držal! Tudi Zehtinov oče je bil takrat z njima. Nič niso popivali in vendar so se imeli dobro. Lojzkova mati je napravila okusno malico in vsi so bili zadovoljni. Zvečer sta oče in Lojzek spremila botra domov in tedaj je dobil srečni birmanec cel kup lesenih igrač.

"Veš, Lojzek," je rekel boter dostojanstveno, "to je za tvoj birmansko darilo pa

že dobiš, ko pride čas."

Tedaj se je pa oče Žehtin glasno zasmejal in potrepiljal Brklarja po rani:

"Beži no, beži! Kaj boš dajal, ko si sam siromak! Sicer pa - saj si mu dal, da komaj nosi. In še sitnosti si imel. Že dobro, že! Hvala ti!"

Segli so si v roke in se poslevili.

Naslednjo zimo je Brklar resno obolel in obležal. Hiral je od dne do dne. Stregel mu je največ Žehtinov Lojzek, ki se kar ni mogel ločiti od svojega dobrega betra. Lojzko = va mati je pošiljala bolniku juho in kar koli je požel. Oče Žehtin je pa ubogega Brklarja obiskal slednji večer in ga tolažil, kakor je vedel in znal.

Ko je bil nekega večera v družbi še dveh sosedov spet pri njem na obisku, je začel bolnik sunkoma:

"Žehtin, umrl bom. Ali boš skrbel za moj pogreb?"

"No, no, lahko se še pozdraviš," je hitel Žehtin. "Če bi pa naposled res podlegel, ej, le brez skrbi bodi."

"Ne, ne mislim tako," je dejal bolnik s slabotnim glasom. "Denar za pogreb imam sam. Tu v omarici je že pripravljen. Želim le, da bi vse drugo, kar je treba pri pogrebu, uredil, če si tako dober? Pa - pa - tisto, kar je v tisti-le leseni skrinjici, daj Lojzku, to je njegovo birmansko darilo -"

Žehtin in ostala dva soseda so se skoro muzaje spogledali, v svesti si, da v skrinjici pač ne more biti drugega nego kako orožje in morda nekaj lesenih igrač.

"Vse se bo zgodilo po tvoji želji," mu je obljubil Žehtin. "Zdaj pa lepo počivaj! Utrujen si."

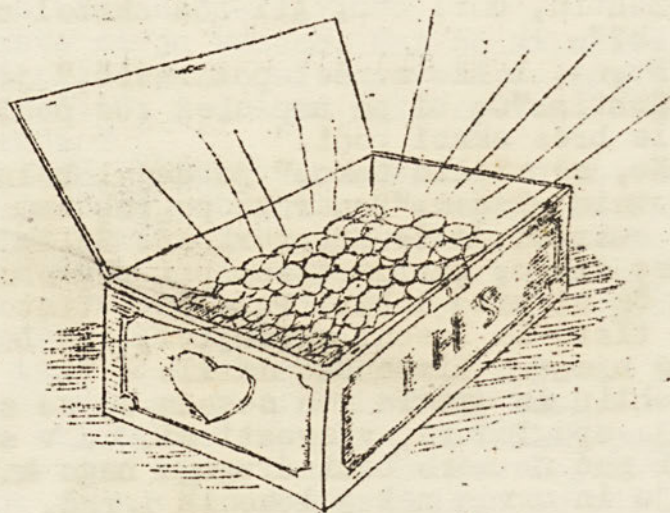
Bolnik je zatisnil oči in začel težko sopsti. Drugo jutro pa je mirno umrl.

Ubogi Lojzek! Saj se bi bil skoro udušil v solzah.

Po pogrebu, ki se je izvršil vse tako, kakor je želel pokojnik, so pospravljali njegovo kolibo. Odprli so tudi skrinjivo, v kateri je bilo shranjeno Lojzkovo birmansko darilo. A kdo popiše začudenje navzočih, ko se je zableščalo pred njimi - za več tisoč srebrnega denarja.

Ker pokojnik ni imel sorodnikov, je ves denar dobil Lojzek.

Vsi oni pa, ki so nekoč zbadali Lojzka zaradi njegovega botra, so bili zdaj zado-
sti osramočeni.

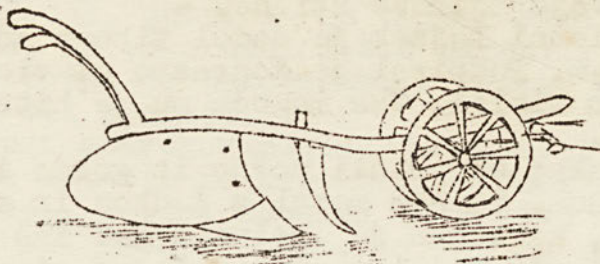

Moj sin bo kmet

Oče moj je strojevodja,
temno mu gore oči.
Z mirno roko varno vodi
vlak s tovari in ljudmi
ob prepadih in čez reke
skozi gore v dan in noč,
mimo mest, vasi do morja,
vselej v nove dalje zroč.

Mati mojaja šivilja,
v ozki sobici sedi,
šiva, krpa. O koliko
revne ji trpe oči
dan za dnevom v noč od zore,
tudi ko je zunaj maj.
Le če vame se zagleda,
v lice šine ji smehlajaj.

Ali kadar jaz dorastem,
hočem biti samo kmet,
vrnem se na plodno polje,
ki oral ga je moj ded.
Trudni oče, siva mati
pojdetata z menoj takrat,
tam postavim belo hišo
njima v tih večer in zlat.

Lojzkov poslednji majnik

Sneg je skopnel in končno je izginila tudi bela lisa na gozdni rebri, ki je najdlje ostala. Pomlad je prišla v deželo, zelena pomlad, z njo pa pisane cvetke in radostno žgolenje ptičk. Vso naravo je objel diš pomladi, diš novega življenja. Stvarnik je stopil z nevidno nogo prek cvetočih poljan in blagoslavljal...

Pomlad je prišla, narava vriska, a ljudje?

Dolenjska vasica je ždela pod hribom kot zgrbljena starka. Lani jo je našlo pomladansko sonce v praznični obleki, se čudilo pisanim vrtilčkom med belimi hišami in radovedno pogledovalo skozi mala okenca v čiste izbe. S pomladjo je oživel tudi vas: starčki so posedali pred pragi in se veselili, da so mogli iz zapečka, in na travniku za hišami se je razlegal vesel smeh vaških otročarjev, vmes pa so mukale kravice, ki so po dolgih mesecih zopet zapustile hleve.

A letos ni starčkov pred pragi. Zaman prišluškuješ proti travniku: ni smeha otrok, ne glasov piščali. Le ptički žgoliijo svoje popevke in prinašajo v srca vaščanov spomine na bol.

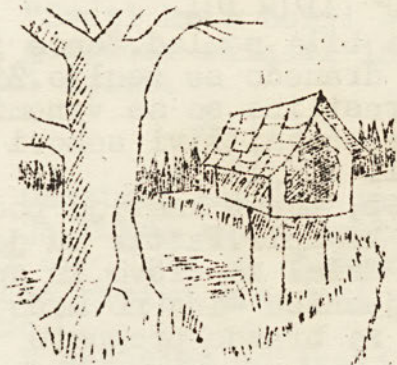
Zidovi sedmernih hišic so počrneli in pomladno sonce zre letos žalostno na pogorišča. Le štiri hiše so ostale, tihe in skromne, iz njihovih okenc pa gleda beda... Sedmero družin skrivajo njihove strehe. -

Desetletni Lojzek je sedel tiho v kotu pod križem. Podpiral je kodrasto glavico z rokama in mislil. Vse mogoče mu je hitelo po glavi.

"Le zakaj so prišli možje iz gozda in nam požgali dom, da sem moral z dedkom in mamico k sosedu, kjer nas je polna soba. Kam so odpeljali očka? Ali še živi? Zakaj ni šole

in zakaj nas ne puste k sv. maši?..." Koliko vprašanj! In ta večni: zakaj! Niti enemu ne ve odgovora. Le to mu je jasno, da mora biti hudo, strašno hudo, ker mama tolikokrat joče in ker dedek neprenehoma moli za srečen konac.

Lojzek bi šel tako rad ven, v gozd, kot druga leta. Zvončki so pobelili trato, trobentice čakajo in vijolice so zadentele izpod grmovij. On pa mora z ostalimi vaški otroki čepeti doma. Mama ga nikakor ne pusti, ko v gozdu venomer strelja.

Pogled mu je splaval skozi okno, hitel preko pogorišč in se ustavil na hribčku za vasjo, kjer stoji kapelica pod zeleno lipo. Mati božja kraljuje v njej.

Lojzku je šlo skoraj na jok. Tako rad je klečal pred Marijo in rad krasil njen oltarček. Vsako leto v maju, kar pomni, je hodil z dedkom, očkom in mamico sleherni dan h kapelici in molil. Tako lepo je bilo ... Letos pa stoji Mati božja osamljena v votlini kapele, brez rož, brez zelenja. In jutri bo prvi maj...

Vrata izbe so se odprla in v sobo je stopil dedek. Z ursaajočimi koraki se je približal do klopi ob peči in sedel.

Lojzek je bil takoj pri njem. Prisedel je in ga objel.

"Dedek, jutri se bo pričel Marijin mesec, kajne, da bomo tudi letos okrasili kapelico? Mati božja je tako sama... Dedek, kajne, da bomo šli k njej?..."

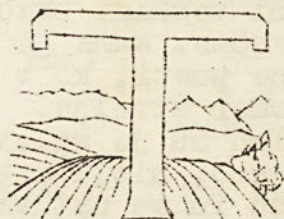
Tudi starčkov pogled je pohitel skozi okno in se ustavil na kapelici. V duši so mu vstali lepi, daljni spomini in v očeh mu je zablestela drobna solza. Za hip se je zdela

Lojzku še bolj sključen in star, nato pa je v njegovih očeh zagorel nov ogenj. Dedek se je vzravnal in ga pogledal:

"Lojzek, šla bova h kapelici tudi letos! Marija ne sme biti sama..."

(Dalje prih.)

TRLEP ORJE

ačas je bila pomlad. Sonce je budilo dranečo se zemljo. Živali in rastline so se vznemirjale, prebujeni živi sokovi so plali v njih.

Trlep, bogat kmet, je poravaval krompir. Pastir mu je kleščaril, sam pa je držal za drevo in se skrbno oziral, ali najemnica Mina ne meče krompirjevih krljev za brazdo pregosto ali morda preredko.

"Mina, preredko nikar!"

"Nič se ne bojte! Pridelali ga boste, da bi ga tudi meni lahko odmerili zvrhan koš."

"Glej tudi, da vsakega črva sproti pohodiš, mrčes bi se drugače preveč zaredil."

"O, saj jih pobirajo vrane in pastirčke."

Za oratarji so tresorepile pastirčke, bolj od daleč pa so okorne racale plahe vrane in oprezno odletavale in doletavale.

Trlep je bil nejevoljen. Pastir mu ni prav odriaval plužen, Mina je prepočasi hodila za brazdo, voli so se ustavljali in se oddihovali, anđelo je klicalo in sonce je peklo.

Na zvrateh je čakala Trlepova edinka Marička, ki je prinesla malico.

"Zdaj pa kar brž posedite!" je sikila oratarje in urno vrgla pred vola naročaj sena.

Oratarji so sedli na tla ob razgrnjeni

prt in jedli.

Ko so pomalicali, je Trlep poskočil:

"Poženimo spet v imenu božjem, da prej skončamo!"

Zorali so, povlekli brazde in potolkli kepe. Vonj razrahljane zemlje je dehtel proti nebu.

"Sveti križ božji - da bi srečno rastlo!" je gospodar sklenil in se razgledal po obdelani njivi.

ČAKAJ POTEPIN"

Oskrbnik smleške graščine je imel papigo, ki je nekaj besed izgovarjela prav dobro. Zlasti ono, kar je oskrbnik izustil večkrat, je znala papiga povedati zelo gladko in razumljivo.

V graščini so imeli tudi psa, ki se je rad potepal. Ko se je včasih potuhnjeno vračel domov, ga je oskrbnik zgrabil za vrat in zavpil:

"Čakaj, potepin!"

In potem je pela palica.

Prigodilo se je pa, da je nekoč zašel v odprto oskrbnikovo sobo Kajžarjev Jure. Saj ni bil ravno hudoben ta deček, toda imel je zelo nelepo lastnost, da je, kamorkoli je zašel, pretaknil vse kote. Tako je tudi pri oskrbniku, videč, da ni nikogar v sobi, začel iztikati po raznih škatljah in predalih. Že je oddrznil onaro, kar začuje za hrbtom strog in hreščeč glas:

"Čakaj, potepin!"

Ubogi Jure, ki pač ni mislil, da je to izgovorila papiga, se je tako prestrašil, da je skoro okamenel. Bežal je iz sobe in tja čez vrt proti domu, kot bi ga podilo celo krdelo volkov. Doma se je potem šele oddahnil.

Ta strah pa je imel zanj dobro stran. Nikoli več ni iztikal po tujih kotih.

Zanimivosti

Očalarjevi.

To vam je čudna družina: vsi nosijo očala, staro in mlado. Pa kako vam zavijajo za njimi oči! Še vi se jim boste smejali. Kar sami si jih narišite.

Prejšnje štiri slike si prerišite najprej na temek, prosojen papir. Ko ste to naredili, si preskrbite kosček lepenke v velikosti slike tu poleg in narišite nanjo dve piki. Da, točno dve piki, kakor ju vidite na tej sliki. Toda prosim: točno v tej višini in točno v isti razdalji, kakor ju vidite na sliki!

Če podložite to lepenko z obema pikama pod katero koli izmed štirih slik Očalarjeve družine, vas bo vsak Očalar koj pogledal skozi svoja očala. Če boste pa sliko kaj premaknili, bo začel pri priči zavijati oči! Vse drugo pa sami preskusite! Kdor je kaj risarja, bo razen teh štirih Očalarjev narisal še drugačne!

ČUDNA IMENA

Mlade glavice, pazite!

Neki oče je imel tri sinove. Prvemu je bilo ime Plenk, drugemu Plenkarabenk, tretjemu pa Plenkarabenkfičelfočelšvederbenk.

Bila pa je tudi mati s tremi hčerami. Prva je bila Jefa, druga Jefaputaštefa, tretja pa Jefaputaštefatingeltongelmrdažefa.

Ti otroci se med seboj oženijo. Plenk je vzel Jefa, Plenkarabenk Jefoputoštefo, Plenkarabenkfičelfočelšvederhenk pa Jefoputoštefotingeltongelmrdažefa.

Otroci, kdor bo te stavke najlepše in najhitreje povedal, ta bo dobil prav posebno pohvalo.

ZAMIŠLJENI PROFESOR

žalostna zgodba brez besed.

